

Arrest

nr. 108 804 van 30 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.S., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Kumykse afkomst te zijn. U werd op 23/11/1961 te Grozny geboren.

In 1997 werd u in Tsjetsjenië door de rebellenleider Barayev ontvoerd. Er werd losgeld voor u geëist maar u kon na een maand ontsnappen.

Hierna woonde u samen met uw vrouw, M.V. (ov X) in Mozdok (Noord-Ossetië) waar u ook geregistreerd stond.

In februari 2004 begeleidde u een Amerikaanse journaliste naar Tsjetsjenië. Jullie werden echter beiden door de FSB opgepakt, maar werden dezelfde dag nog vrijgelaten.

De dag nadien werd u door militairen meegenomen en gedurende 10 dagen vastgehouden. Tijdens deze vasthouding werd u geslagen en ondervraagd over buitenlandse journalisten. U werd vrijgelaten

omdat er een som was betaald en er een petitie door buitenlandse journalisten was opgestart om uw vrijlating te eisen.

Twee weken na uw vrijlating werd u enkele uren door de politie van Mozdok ondervraagd over uw vorige aanhouding. U stelde dat dit een schijnonderzoek betrof omdat er vanuit het buitenland over uw arrestatie was gerapporteerd en er een petitie door buitenlandse journalisten was opgestart. Tijdens die ondervraging diende u schriftelijk de vorige aanhouding te ontkennen.

In de zomer van 2004 kreeg u een aanbod van Human Rights Watch om u in de VS te vestigen wat u naast zich neerlegde.

In oktober van datzelfde jaar werd u wederom door militairen meegenomen en gedurende 14 dagen vastgehouden. Wederom werd u geslagen en over buitenlandse journalisten ondervraagd.

In mei 2005 werd u nogmaals opgepakt en voor ongeveer een week vastgehouden. Wederom werd u over buitenlandse journalisten ondervraagd. U stelde dat de FSB achter deze aanhoudingen zat.

Hierna ontvluchtte u uw huis en reisde u naar Vladivostok en andere plaatsen in het noorden om te werken terwijl uw vrouw - nadat ze in november 2005 door de gemeente uit het huis werd gezet - bij uw ouders in Kizlyar verbleef en in 2006 een appartement in Mozdok betrok.

In 2007 ging u zich samen met uw vrouw in het noorden van Rusland vestigen.

In mei 2012 keerde u terug naar uw ouderlijk huis in Kizlyar omdat uw vader overleden was. U werd echter opnieuw door FSB-agenten aangehouden. U werd gevraagd waar u zich al die tijd had bevonden en wederom werden u vragen over buitenlandse journalisten gesteld. U ging diezelfde dag samen met enkele FSB-agenten naar uw huis om enkele documenten op te halen. Korte tijd later kwam uw schoonbroer met een 10-tal vrienden toe waarvan enkelen tot de Kadyrovtsi behoorden. Zij eisten dat de FSB-agenten jullie huis zouden verlaten wat zij dan ook deden.

Hierna dook u in Naur (Tsjetsjenië) onder.

Terwijl u onderdook zijn de ordediensten nog 2 maal naar uw vrouw gekomen met de vraag waar u zich bevond.

De eerste maal, in mei 2012, werd zij tevens geslagen en kreeg ze kokend water op haar waardoor ze brandwonden opliep.

De tweede maal werd ze op 1/09/2012 bezocht en hierbij werd alles overhoop gehaald.

Op 14/10/2012 ontvluchtte u samen met uw vrouw Rusland en reisde naar België waar jullie op 18/10/2012 aankwamen.

Jullie dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: naamkaartjes van verschillende journalisten, de geboorteakte van uw kind, jullie (verlopen) internationale paspoorten, een medisch attest, enkele artikels en een referentiebrief van de journaliste S..

B. Motivering

U verklaarde vervolging van de FSB te vrezen omwille van het feit dat u in 2004 een Amerikaanse journaliste in Tsjetsjenië had begeleid en dat u tot 2004 ook andere buitenlandse journalisten had geholpen. Hierdoor werd u door de FSB van samenwerking met de rebellen en spionage beschuldigd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er aan uw arrestaties in februari 2004 en het feit dat u de Amerikaanse journaliste in Tsjetsjenië zou hebben begeleid niet wordt getwijfeld.

Echter kon u niet overtuigen dat u hierna nog door de Russische autoriteiten werd vervolgd waardoor u de door u verklaarde vervolgingsvrees niet aannemelijk kan maken.

Vooreerst werden meerdere incoherenties en vaagheden vastgesteld betreffende al de vervolgingsfeiten die u aanhaalde daterend van na februari 2004.

Zo legde u betreffende de arrestaties van oktober 2004 en mei 2005 incoherente en vage verklaringen af.

In de door u op de Dienst Vreemdelingen zaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal plaatste u uw derde aanhouding anderhalve maand na de vorige aanhouding. U stelde bovendien dat u toen een week werd vastgehouden en pas na de betaling van 10.000 dollar werd vrijgelaten (DVZ vragenlijst 3.1).

Tijdens het CGVS-asielgehoor plaatste u diezelfde aanhouding echter in oktober 2004 - 7-8 maanden na de aanhouding in februari - en gaf u bovendien aan dat u (een kleine) 2 weken werd vastgehouden (CGVS I p.8-9, CGVS II p.2).

Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u enkel dat deze arrestatie in oktober plaatsvond waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid bevestigde (CGVS II p.2).

Er moet alleszins worden aangemerkt dat deze tegenstrijdigheid alvast niet kan worden verklaard door het tanen van het geheugen door het verloop van meerdere jaren tussen de feiten en het relaas ervan

ten overstaan van het CGVS, en wel gezien het ernstig verschil van meerdere maanden in de verklaringen over de tijdssituering van de bewuste aanhouding.

Van uw aanhouding in mei 2005 maakte u überhaupt geen enkele melding in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS (DVZ vragenlijst 3.1 en 3.5).

Het is echter weinig aannemelijk dat u een dergelijke langdurige aanhouding toen niet aanhaalde.

Ook betreffende de vervolgingsfeiten in 2012 legde u incoherente verklaringen af.

U verklaarde dat u in mei 2012 door FSB-agenten werd opgepakt en samen met hen naar huis ging om documenten op te halen. Diezelfde dag werd u door uw schoonbroer naar Naur gebracht.

U stelde dat u uw vrouw die dag nog had gezien daar zij u vroeg wat er met de documenten was gebeurd en toen vaststelde dat de tas met documenten was verdwenen – ze waren door de FSB in beslag genomen – waarna u nog een tijdje bleef (u at iets en dronk wat thee) en dan naar Naur vertrok (CGVS I p.13).

Uw vrouw verklaarde echter dat ze u die dag niet had gezien.

Ook toen ze met uw verklaringen werd geconfronteerd bleef ze erbij dat ze u die dag niet had gezien (CGVS vrouw I p.3).

Pas later in het gehoor – nadat uw vrouw was gehoord – stelde u dat u pas op 14/10/2012 van uw vrouw had gehoord dat de tas met documenten was verdwenen en dat u haar de dag van uw arrestatie en uw vlucht naar Naur niet had gezien (CGVS I p. 15).

In het daaropvolgende interview verklaarde u eveneens dat u uw vrouw niet had gezien die dag en dat het in het vorige gehoor om een misverstand moet hebben gegaan.

Dergelijke verklaring is evenwel niet afdoende daar u initieel stelde dat uw vrouw de vraag had gesteld waar de documenten waren, u daarna nog iets at waarna u het huis verliet waaruit blijkt dat u uw vrouw die dag wel nog moet hebben gezien (CGVS II p.6).

Hiermee samenhangend legde u incoherente verklaringen af betreffende welke documenten in het kader van die aanhouding in beslag werden genomen.

In eerste instantie verklaarde u in antwoord op de vraag of het door u in uw asioldossier neergelegde paspoort – vervaldatum van het neergelegde paspoort is 28/01/2009 – uw meest recente internationaal paspoort is, dat dit niet het geval is omdat uw meest recente internationaal paspoort in mei 2012 bij uw laatste aanhouding door de FSB in beslag was genomen.

Toen u gevraagd werd wanneer u dit internationaal paspoort had aangevraagd stelde u dit niet te weten.

Vervolgens keek u tijdens het gehoor in het door u neergelegde paspoort, waarop u uw verklaringen wijzigde door te stellen dat het door u neergelegde internationaal paspoort toch uw meest recente is.

Toen u bijgevolg gevraagd werd welk internationaal paspoort dan wel in mei 2012 door de FSB in beslag was genomen stelde u enkel dat het een nog ouder paspoort betrof (CGVS I p.5).

Dat u tijdens het asielgehoor geen duidelijkheid zou hebben over welk internationaal paspoort nu uw meest recent paspoort zou zijn, kan niet geloofwaardig worden genoemd en doet sterk het vermoeden rijzen dat u een recent en geldig internationaal paspoort verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte gegevens te onttrekken aan de appreciatie van het CGVS.

De vaststelling is des te meer zwaarwichtig gezien uit uw verklaringen blijkt dat u ervan uitgaat dat minstens lokale vertegenwoordigers van de FSB tot op heden achter uw vervolging zouden zitten.

Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat voor de afgifte van een internationaal paspoort de betreffende personen door onder meer de FSB worden nagevolgd, wat in uw geval negatieve implicaties zou hebben moest zulk paspoort recent zijn uitgegeven.

Ook over de lotgevallen van uw vrouw, nadat u in mei 2012 was ondergedoken in Tsjetsjenië, werd een tegenstrijdigheid vastgesteld.

U stelde dat uw vrouw na het incident van mei 2012 nog 1 keer, begin mei 2012, door de autoriteiten werd lastiggevallen. Bij dit incident zou ze zijn geslagen en brandwonden hebben opgelopen (CGVS I p.14).

Uw vrouw stelde echter dat zij na uw vertrek naar Naur nog 2 keer door de autoriteiten werd lastiggevallen; in mei en in september 2012 (CGVS I vrouw p.3).

Toen u met haar verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde u enkel dat u dit tweede (en tevens ook laatste) bezoek vergeten was wat weinig aannemelijk is daar men bij dit bezoek, naast de vraag waar u zich bevond, thuis alles overhoop had gehaald (CGVS I p.15, CGVS I vrouw p.3).

Een dergelijke opeenstapeling van incoherenties en vaagheden aangaande alle door u aangehaalde vervolgingsfeiten die van na februari 2004 dateren ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook op ernstige wijze.

Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt dat erop wijst dat u na februari 2004 nog problemen zou hebben gekend.

Zo legt uw vrouw geen enkel attest neer waaruit blijkt dat zij in mei 2012 inderdaad zware verwondingen bij een inval opliep.

Gelet op de incoherente en vage verklaringen die u betreffende de vervolgingsfeiten die na februari 2004 plaatsvonden aflegde, gelet op de tegenstrijdige verklaringen die u aangaande uw internationaal paspoort aflegt, en ten slotte gelet op het feit dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt dat indiceert dat u na februari 2004 problemen zou hebben gekend, kunt u het niet aannemelijk maken dat u sinds februari 2004 problemen hebt gekend met de Russische autoriteiten noch dat er sinds februari 2004 indicaties zijn dat u door diezelfde autoriteiten wordt geviséerd.

Gezien het feit dat u pas in 2012 de Russische Federatie hebt verlaten kunt u het niet aannemelijk maken dat u dit deed omwille van de feiten die zich in februari 2004 afspeelden, dit te meer gezien het feit u in 2004 de mogelijkheid kreeg zich in de Verenigde Staten te vestigen wat u toen weigerde (CGVS II p.7-8).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en reisdocumenten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door jullie neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

De naamkaartjes van verschillende journalisten indiceren dat u contacten met buitenlandse journalisten hebt gehad wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken, maar ze kunnen geenszins aantonen dat u hierdoor (na februari 2004) nog zou worden geviséerd door de FSB.

Het Belgische medische attest geeft aan dat u medische problemen hebt maar uit het attest kan nergens worden afgeleid dat deze problemen rechtstreeks verband houden met uw vervolgingsfeiten.

De geboorteakte van uw kind en de vervallen internationale paspoorten van u en uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De neergelegde persartikels uit 2004 en de referentiebrief van de Amerikaanse journaliste S. dd.11.11.2012 bevestigen dat u in februari 2004 problemen met de Russische autoriteiten kende omwille van uw hulp aan deze journaliste, wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken (CGVS II p.2).

Voor wat betreft de verwijzing in de referentiebrief dat u sedert uw aanhouding in februari 2004 voortdurend werd lastiggevallen door Russische overheidsmedewerkers, zodanig dat u zich genoodzaakt zag te vluchten naar andere delen van Rusland en uiteindelijk naar België, dient allereerst erop te worden gewezen dat deze verwijzing in de meest algemene bewoordingen werd gesteld. Daarenboven heeft deze verwijzing een duidelijk gesolliciteerd karakter.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat voormelde journaliste kort na de aanhouding van februari 2004 de Russische Federatie heeft verlaten om elders journalistieke activiteiten te ontplooiën. Voorts blijkt uit internetinformatie dat u recent contact heeft gezocht met deze journaliste.

Bijgevolg wijst alles erop dat deze journaliste zich voor de verwijzing naar de meer recente van uw verklaarde problemen louter op uw verklaringen heeft gebaseerd. De door haar geleverde getuigenis als zou u sedert februari 2004 constant problemen hebben gehad met de Russische autoriteiten boet daardoor nadrukkelijk aan objectieve bewijskracht in.

Voorts is er een artikel uit 2000 dat aangeeft u tijdens de oorlog onder moeilijke omstandigheden moest overleven en dat u in 1997 door rebellenleider Barayev was ontvoerd.

Dergelijke zaken worden evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Ze doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde meer recente vervolgingsproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 mei 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”* en het *“verbod van willekeur”*.

Hij verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *“Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.”*

Verzoeker laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat de commissaris-generaal geen enkele tegenstrijdigheid heeft vastgesteld in verzoekers eigen verklaringen.

Hij voert aan dat de (zie p. 4) *“gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non)”* niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen hiaten wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker verklaart vervolgens dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot het verwijzen (zie p. 4) *“naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van bepaalde incoherenties of tegenstrijdigheden, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige - verkeerde - interpretatie van bepaalde gegevens”*.

Verzoeker meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker (zie p. 4) *“verwijst naar derden en ook hun naam geeft”*, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt *“net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn”*.

Hij volhardt in zijn verklaringen en werpt op dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten.

Verzoeker stelt dat erop het Commissariaat-generaal een (zie p. 4) *“vast systeem”* bestaat voor mensen afkomstig uit Tsjetsjenië, waar eerst wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Hij legt uit dat er zo weinig mogelijk vragen worden gesteld *“aangezien iedereen verdacht is/kan zijn”*.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing dé klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, het gebrek aan bewijzen en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Volgens verzoeker werd er evenwel geen rekening gehouden met het feit dat hij (zie p. 5) *“ten zeerste getraumatiseerd is”* door hetgeen gebeurd is.

Hij voert aan dat (zie p. 5) *“de werkelijke gebeurtenissen”* heeft verteld, maar dat hij niet van alles op de hoogte is en dat *“uit het geheel der verklaringen en stukken duidelijk blijkt dat hetgeen verzoeker stelt de waarheid is”*; hij hekelt het feit dat de commissaris-generaal zijn verklaringen en stukken *“zomaar eenzijdig”* afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

Verzoeker voert opnieuw (zie p. 5) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Hij laat gelden dat de argumenten in de bestreden beslissing (zie p. 5) *“te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker”*.

Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 5) *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*. Hij benadrukt vervolgens dat het een (zie p. 6) *“essentieel rechtsprincipe (is) dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Inzake de verschillende aanhoudingen, legt verzoeker uit dat hem tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd zo bondig mogelijk te zijn en dat hij in (zie p. 6) *“sneltempo”* zijn problemen diende samen te vatten; zo is het volgens verzoeker *“kunnen gebeuren dat er klaarblijkelijk chronologisch een aantal foutjes in het relaas zijn geslopen”*.

De tegenstrijdige verklaringen aangaande de aanwezigheid van zijn vrouw op de dag van zijn arrestatie en vlucht betreffen volgens verzoeker een misverstand. Hij vindt het onredelijk dat de commissaris-generaal hem (zie p. 6) *“zomaar afrekent op dit misverstand die dan nog is rechtgezet geworden door verzoeker”*.

Verzoeker verklaart dat hij zijn meest recent internationaal paspoort heeft neergelegd op het commissariaat-generaal, dat dit werd uitgegeven vóór zijn problemen met de FSB opnieuw begonnen en dat hij nadien geen internationaal paspoort meer heeft aangevraagd of bekomen.

Volgens hem is zijn verwarring omtrent het in beslaggenomen paspoort (zie p. 6) *“niet verwonderlijk in die zin dat beide niet meer geldig zijn op heden”*.

Dat verzoeker aanvankelijk niet vermeldde dat zijn vrouw een tweede maal werd lastiggevalen nadat verzoeker in mei 2012 was ondergedoken, wijt hij aan het feit dat hij (zie p. 7) *“op dat ogenblik ondergedoken leefde en de bezoeken als dusdanig zelf niet meemaakte”*.

Verzoeker voert een schending aan van artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij voert nogmaals de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Hij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de beslissing van de commissaris-generaal niet adequaat is gemotiveerd.

Hij wijst erop dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoeker gaat vervolgens in op de situatie in Tsjetsjenië en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en precarie situatie aldaar.

Verder meent verzoeker dat verschillende elementen zoals weergegeven in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, geïnterpreteerd zijn in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielzoekers uit Tsjetsjenië.

Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie die stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde (zie p. 8) *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*.

Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens hem elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder er absoluut zeker van te zijn dat daartegen in het land van herkomst geen beletsel is.

Verzoeker voert een schending aan van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair-play”- beginsel.

Hij werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoeker werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, *“(zie p. 10) die er geenszins op verbeterd is”*.

Hij verwijst *“naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* (zie p. 10).

Naar zijn mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonst dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker merkt op dat is aangetoond dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoeker (zie p. 10) *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”*.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker vraagt het beroep tegen de bestreden beslissing (zie p. 11) *“gegrond te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst merkt de Raad op dat aan verzoekers arrestaties in februari 2004 en het feit dat hij de Amerikaanse journaliste in Tsjetsjenië zou hebben begeleid, niet wordt getwijfeld.

Gezien verzoeker echter pas in 2012 de Russische Federatie heeft verlaten en bovendien in 2004 de mogelijkheid kreeg zich in de Verenigde Staten te vestigen, wat hij toen weigerde (zie het verhoorverslag van 12 december 2012, p. 7, 8), maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van de feiten die zich in februari 2004 afspeelden.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij na februari 2004 nog door de Russische autoriteiten werd vervolgd.

Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in 1997 voor het eerst werd opgepakt vervolgens in februari 2004 opnieuw, alsook anderhalve maand daarna, waarbij hij een week werd vastgehouden en pas na de betaling van 10 000 dollar werd vrijgelaten (zie "vragenlijst" van 22 oktober 2012, vraag 3.1, 3.5). Verder verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vervolgens op 6 mei 2012 nog eens werd opgepakt, wat de aanleiding was om zijn land te verlaten.

Op het Commissariaat-generaal, daarentegen plaatste verzoeker zijn derde aanhouding in oktober 2004 -zijnde 7 à 8 maanden na de aanhouding in februari-, waarbij hij aangaf dat hij gedurende een kleine twee weken werd vastgehouden (zie het verhoorverslag van 20 november 2012, p. 8, 9; zie het verhoorverslag van 12 december 2012, p. 2).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hem bij het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd zo bondig mogelijk te zijn en dat hij in "*sneltempo*" zijn problemen diende samen te vatten; zo is het volgens verzoeker "*kunnen gebeuren dat er klaarblijkelijk chronologisch een aantal foutjes in het relaas zijn geslopen*".

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het verslag van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker in het Russisch werd voorgelezen dat hij vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat hij evenwel naliët (zie "vragenlijst", vraag 3.8).

Waar verzoeker bij de aanvang van het verhoor op 20 november 2012 op het Commissariaat-generaal verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 1, 2) niet tevreden te zijn geweest van de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken en vervolgens op gaf dat hij meerdere keren werd ontvoerd, met name in 1997, twee keer in 2004, in mei 2005 en in mei 2012, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangaf dat de situering van de derde aanhouding foutief genoteerd werd in de "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker nog verklaarde dat hij zijn opmerkingen op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten gelden in de hoop dat de fouten gecorrigeerd werden, maar dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand moeilijk beseft wat er gebeurde, merkt de Raad op dat verzoeker geen medisch attest neerlegt van de door hem beweerde geheugenproblemen -het op het Commissariaat-generaal neergelegde medisch attest van 30 oktober 2012 maakt enkel melding van diabetes type 2-.

Verzoeker weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de datum van zijn derde aanhouding bijgevolg niet door te stellen dat hem tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd zo bondig mogelijk te zijn, dat hij in "*sneltempo*" zijn problemen diende samen te vatten en dat het is "*kunnen gebeuren dat er klaarblijkelijk chronologisch een aantal foutjes in het relaas zijn geslopen*".

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Ook betreffende de vervolgingsfeiten in 2012 legde verzoeker incoherente verklaringen af.

Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij in mei 2012 door FSB-agenten werd opgepakt die hem naar zijn woonst vergezelden om documenten op te halen, dat hij diezelfde dag door zijn schoonbroer naar Naur werd gebracht, dat hij die dag zijn vrouw nog had gezien die hem vroeg wat er met de documenten was gebeurd toen zij vaststelde dat de tas met documenten was verdwenen waarna verzoeker nog een poosje thuis bleef en dan naar Naur vertrok (zie het verhoorverslag van 20 november 2012, p. 13). Verzoekers vrouw verklaarde daarentegen dat zij verzoeker die dag niet had gezien (zie haar verhoorverslag van 20 november 2012, p. 3).

Nadat zijn vrouw was verhoord beweerde verzoeker echter opeens dat hij pas op 14 oktober 2012 van zijn vrouw had gehoord dat de tas met documenten was verdwenen en dat hij haar de dag van zijn arrestatie en zijn vlucht naar Naur niet had gezien (zie het verhoorverslag van 20 november 2012, p. 15).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat dit een misverstand betreft "*die dan nog is rechtgezet geworden door verzoeker*", herhaalt de Raad dat van een asielzoeker wel degelijk mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De asielzoeker dient zijn asielrelaas zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoekers tegenstrijdige verklaringen omtrent de ontmoeting met zijn vrouw na zijn aanhouding in mei 2012, keren zich tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker legde ook incoherente verklaringen af met betrekking tot de stukken welke bij zijn aanhouding in mei 2012, in beslag werden genomen.

Op de vraag of het neergelegde paspoort met vervaldatum 28 januari 2009, zijn meest recente internationaal paspoort was, antwoordde verzoeker aanvankelijk dat dit niet het geval is omdat zijn meest recente internationaal paspoort in mei 2012 bij zijn aanhouding door de FSB in beslag was

genomen, hij verklaarde ook niet te weten wanneer hij dit internationaal paspoort had aangevraagd. Vervolgens keek verzoeker tijdens het gehoor in het door hem neergelegde paspoort, waarop hij plots beweerde dat het door hem neergelegde internationaal paspoort toch zijn meest recente was. Op de vraag welk internationaal paspoort dan wel in mei 2012 door de FSB in beslag was genomen, stelde verzoeker dat het een nog ouder paspoort betrof (zie het verhoorverslag van 20 november 2012, p. 5).

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij op het Commissariaat-generaal zijn meest recent internationaal paspoort heeft neergelegd, dat dit werd afgeleverd vóór zijn problemen met de FSB opnieuw begonnen en dat hij nadien geen internationaal paspoort meer heeft aangevraagd of bekomen. Volgens verzoeker is zijn verwarring omtrent het in beslaggenomen paspoort *“niet verwonderlijk in die zin dat beide niet meer geldig zijn op heden”*.

Het louter bevestigen van één versie van de feiten is geen valabele uitleg voor de incoherentie in de verklaringen.

Deze incoherentie doet het vermoeden rijzen dat verzoeker een recent en geldig internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte gegevens verborgen te houden, temeer gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat vóór de afgifte van een internationaal paspoort, de antecedenten van de desbetreffende persoon door de FSB -die achter verzoekers vervolging zou zitten- worden nagezien.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Ook aangaande de lotgevallen van zijn vrouw nadat verzoeker in mei 2012 was ondergedoken in Tsjetsjenië, stelt de Raad een tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn vrouw.

Verzoeker verklaarde dat zijn vrouw na het incident van mei 2012 nog één keer, begin mei 2012, door de autoriteiten werd lastiggevallen, waarbij zij geslagen werd en brandwonden opliep (zie het gehoorverslag van 20 november 2012, p. 14), terwijl zijn vrouw verklaarde dat zij na verzoekers vertrek naar Naur, nog twee keer door de autoriteiten werd lastiggevallen; in mei en in september 2012 (zie haar gehoorverslag van 20 november 2012, p. 3).

Dat hij aanvankelijk niet vermeldde dat zijn vrouw nog een tweede maal werd lastiggevallen, wijt verzoeker in het verzoekschrift aan het feit dat hij *“op dat ogenblik ondergedoken leefde en de bezoeken als dusdanig zelf niet meemaakte”*.

Deze uitleg is echter niet aannemelijk, gezien verzoeker na confrontatie met de verklaringen van zijn vrouw, zelf aangaf dat zij hem vertelde over een incident met de autoriteiten op 1 september 2009, maar dat hij het vergeten was (zie het gehoorverslag van 20 november 2012, p. 15).

De Raad wijst erop dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is dan ook een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn vrouw keren zich ook tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoeker geen enkel bewijsstuk neerlegt dat erop wijst dat hij na februari 2004, nog problemen zou hebben gekend en dat ook zijn vrouw geen attest neerlegt waaruit blijkt dat zij in mei 2012 zware verwondingen bij een inval opliep.

De Raad is van mening dat indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijsstukken bijbrengt, dient de asielzoeker daarvoor een redelijke verklaring te verschaffen; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren. Zijn beweringen dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst en dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen, tonen geenszins aan dat hij ernstige inspanningen heeft geleverd om eventueel na zijn aankomst in België, bewijzen te trachten bekomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij *“ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is”*, merkt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Tsjetsjenië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt en tevens verwijst naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* -die niet worden bijgevoegd-, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn in Mozdok, gelegen in Noord-Ossetië, alwaar hij geregistreerd was.

Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op het bovenstaande wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De bewering van verzoeker dat de situatie tot op heden in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor hij *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”* -terwijl verzoeker van Noord-Ossetië afkomstig is- en zijn verwijzing naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* -die niet worden bijgevoegd-, zijn niet dienstig en tonen geenszins aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Voor wat de Kwalificatierichtlijn betreft, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat er geen schending is van artikel 13 EVRM.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE